

o náhradě, k němuž však došlo až 9. března 1926. Toto zjištění a jmenovitě korespondenci, kterou poštovní správa vedla ve věci s finanční prokuraturou, správně posoudil soud procesní v tom smyslu, že v nich nelze spatřovati zavedení náhradového administrativního řízení, jímž žalobci bylo teprve hroženo, a že tedy poštovní správa nenastoupila právní cestu, která by byla rovnocenným prostředkem vymáhání nároku, jak je vidí § 1497 obč. zák. o. v žalobě a řádném pokračování ve sporu, a že tedy nález o náhradě byl vydán v době, kdy už nárok žalovaného státu na náhradu škody byl promlčen. Sluší zde poukázati k důvodové zprávě vydané ke čl. XXXVIII uv. z. k c. ř. s., podle níž právě toto místo zákona, stejně jako před tím platné řízení vyzývací, mělo býti pobídkou a prostředkem k tomu, by státní správa byla p ř i n u c e n a k uplatnění svých nároků a by ony mohly býti přezkoumány soudem. Již z toho je patrné, že nelze přiznati státní správě právo, by uspořádání náhradních nároků na úkor věci a účastníků odkládala nebo protahovala pod rouškou administrativního řízení. Soudy mohou na základě spisů přezkoumati všechny podmínky nároku a tedy také v otázce promlčení zkoumati, zda bylo administrativní řízení účelným a účinným prostředkem vymáhání nároku a zda bylo v něm řádně pokračováno. Názor odvolacího soudu, že teprve nálezem bylo zjištěno, že a v jaké výši žalobce má škodu nahraditi, anebo dokonce že nárok teprve tímto nálezem nastal, nemá, jak již nahoře bylo dovedeno, žádného podkladu.

Čís. 13002.

Ředitelství cizozemské akciové pojišťovací společnosti, jež jest zapsáno v tuzemském obchodním rejstříku též jazykem státním, nelze přiznati právo menšinového jazyka.

(Rozh. ze dne 10. listopadu 1933, Rv I 1076/32.)

Nejvyšší soud odmítl dovolání žalobkyně D., všeobecné pojišťovací akciové společnosti ve Vídni, ředitelství pro Československou republiku.

Důvody:

Žalobkyně podala dovolání v jazyku německém. Žalobkyně podle potvrzení obchodního soudu v Praze ze dne 6. března 1928 připojeného k plné moci jejího právního zástupce, jest zapsána v obchodním rejstříku u obchodního soudu v Praze a její firma zapsána jest v jazycích českém, slovenském, německém a maďarském. Poněvadž podle § 2 jaz. zák. a čl. 16 (3) vládního nařízení ze dne 3. února 1926 čís. 17 sb. z. a n. nelze žalobkyni zapsané v obchodním rejstříku jazykem státním, přiznati právo menšinového jazyka, bylo její dovolání podané jejím právním zástupcem v jazyku menšinovém podle čl. 4 (3) vládního nařízení čís. 17/1926 odmítnouti, ježto se nehodí, by o něm bylo po zákonu zahájeno jednání.